

บทที่ 1 เทศกาลตงจิว

เยี่ยซุกกล่าวกับเงินฝี่ฝี่

"การมาเมืองฉางอันของข้าถือเป็นการเข้าสู่โลกิยะฝึกฆมาน ทางที่ดี
พวกเราอย่าพบกันจะดีกว่า แต่ถ้าเจ้าอยากมาจริงๆ นั่นก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง"

เงินฝี่ฝี่ถาม

"ศิษย์พี่ แล้วท่านจะกลับอารามเมื่อใด"

เยี่ยซุกนินวหน้า ย้อนถามด้วยน้ำเสียงตำหนิ

"เจ้านั้นแหละ จะกลับไปเมื่อใด"

นี่คือปัญหาน่าปวดเศียรเวียนเกล้าที่สุดของนิกายเฮ่าเทียนในรอบ
สิบกว่าปีที่ผ่านมา

เงินฝี่ฝี่อ้อๆ อึ้งๆ ก่อนตอบเสียงเบา

"ข้าต้องถามอาจารย์ก่อน"

"เช่นนั้นก็ไปถามเสีย"

หลังไล่เงินฝี่ฝี่กลับไป เยี่ยซุกก็สะบัดแขนเสื้อเดินเข้าอาราม
เยี่ยหงอวีเดินตามหลังไปติดๆ แม้เพิ่งถูกตำหนิแต่นางก็ยังคงรู้สึก

เบิกบานจนกลั่นยิ้มไว้ไม่อยู่

เยี่ยงฮงเดินไปนั่งที่ริมหน้าต่าง หันมามองนางอย่างไม่ค่อยจะ
พอใจนัก

เยี่ยงฮงอวีก็บรอยยิ้ม สบตาพี่ชายตัวเองอย่างตื้อตึง

ทว่าเยี่ยงฮงก็มีได้ตำหนิอะไรอีก ตรงกันข้ามกลับพูดเสียงราบเรียบ

"เรื่องที่เจ้าลงจากเขาเถาซาน แม้จะดูหุนหันพลันแล่นไปบ้าง
แต่ก็เป็นกรตัดสินใจที่ไม่เลว เศษสวะที่เกลือกกลั้วอยู่แต่ในน้ำครำ
ของศาลามีตออย่างจ้าวบัลลังก์พิพากษาอย่าได้ยอมลงให้มันแม้แต่
ก้าวเดียว ยิ่งไม่อาจค้อมศีรษะให้"

เยี่ยงฮงอวีรีบคำ

"ข้าเข้าใจแล้ว"

เยี่ยงฮงมองนางเสียบๆ อยู่ชั่วอึดใจก่อนเอ่ยขึ้น

"หวังว่าวันข้างหน้าเจ้าจะพิสูจน์ให้ข้าเห็นได้ว่าเจ้าแข็งแกร่งกว่าข้า"

เยี่ยงฮงอวิก่กล่าวเสียงหนักแน่น

"ข้าจะพิสูจน์ให้พี่ดู"

เยี่ยงฮงดูเหมือนจะพอใจในคำตอบจึงพยักหน้ากล่าวว่า

"ต่อไปพี่จะต้องเป็นผู้นำสูงสุดของนิกายเฮ่าเทียน มันจำต้องได้
คนที่มีจิตใจเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวคอยช่วยเหลือ ข้าเชื่อว่าเจ้าจะไม่ทำให้ข้า
ต้องผิดหวัง"

เยี่ยงฮงอวีไม่ตอบ เพียงเม้มปากก้มหน้าเสียบงันไป

เห็นนางไม่ยอมรับปากเยี่ยงฮงก็เลิกคิ้วสูงชัน กล่าวเสียงกระด้าง

"ปีนั้นเจ้าปีบคั้นมันให้ต้องหนีออกจากอาราม อย่าคิดว่าข้าไม่รู้ถึง
จุดประสงค์ของเจ้า"

เยี่ยงฮงอวีเียงหน้ามองพี่ชายอย่างไม่สะทกสะท้าน

"นิกายเฮ่าเทียนสมควรเป็นของพี"

น้ำเสียงเยี่ยซุเย็นเยียบดูน้ำแข็ง

"ไหนลองพูดใหม่อีกทีซิ"

เยี่ยหงอวีเขิดหน้า

"ต่อให้พูดอีกหมื่นครั้งข้าก็จะพูดเช่นนี้ พีคือศิษย์สัญญาท้าวปฐพีของนิกายเฮ่าเทียน เฮ่าเทียนกำหนดมาแล้วว่าพีจะต้องได้สืบทอดตำแหน่งเจ้านิกาย

อีกอย่างตอนนั้นข้าไม่ได้ทำอะไรมันเสียหน่อย ข้าแค่บอกว่าขอเพียงมันยังอยู่ในนิกาย เจ้าอารามจะต้องยกนิกายให้กับมันอย่างแน่นนอน"

"ตอนนั้นผีผียังเป็นเพียงแค่เด็กคนหนึ่ง! เจ้าพูดกับมันอย่างนั้นได้อย่างไร!"

"นี่คือความจริง หากบอกว่ามันยังเป็นเด็ก ยอมรับความจริงไม่ได้แล้วข้าละ ตอนนั้นข้าก็ยังเป็นเพียงแค่เด็กคนหนึ่งเหมือนกัน ข้ายอมรับความจริงนี้ไม่ได้ ข้าไม่ต้องการให้อารามตกเป็นของมัน ส่วนเงินผีผีมันรู้ดียิ่งกว่าข้าเสียอีกว่าอารามควรตกเป็นของพี ดังนั้นมันจึงรู้สึกละอายใจ รู้สึกผิดต่อพี นี่จึงเป็นสาเหตุที่มันสู้แพ้ข้ามาตลอด และก็เป็นสาเหตุที่มันหนีออกจากอาราม"

เยี่ยหงอวีพูดอย่างไม่นึกเกรงกลัวเลยแม้แต่น้อย ทั้งๆ สิ่งที่น่ากำลังพูดคือเรื่องการสืบทอดนิกายเฮ่าเทียนที่มีความเปราะบางและสำคัญอย่างยิ่งรอดภายใต้โลกที่เต็มไปด้วยแสงเจิดจรัส

สีหน้าของเยี่ยซุยามนี้มีโชเดือดดาล แต่เป็นสงบนิ่ง กระทั่งน้ำเสียงที่กล่าวออกมาก็ราบเรียบดั่งน้ำในบ่อ

"เจ้ารู้ว่าสาเหตุจริงๆ ที่ทำให้มันละอายใจคืออะไร แต่กลับแสร้ง

ทำเป็นไม่รู้

ศิษย์น้องรู้สึกละอายใจเพราะมันมีจิตใจดีงาม มันเคารพรักข้าพพทราบบว่าอาจารย์ตัดสินใจยกนิกายให้มัน มันจึงเศร้าเสียใจ

เจ้ารู้ทั้งรู้ว่าเมื่อพูดออกไปแล้วมันจะทำอย่างไร แต่เจ้าก็ยังพูดนี่คือการใช้ประโยชน์จากจิตใจที่ดีงามของมันกับความเคารพรักที่มันมีต่อข้ามาตอบสนองต้นหาของตัวเอง"

เยี่ยหองอวี่อ่อนถามเสียงเรียบ

"แล้วพี่จะทำไม"

"ไม่ทำไมหรือ"

เยี่ยชุกมือขวาขึ้นเตรียมจะฟาดลงบนขม่อมของน้องสาว

เยี่ยหองอวี่มองฝ่ามือนั้นอย่างไม่กลัวเกรง แววตาเต็มไปด้วยความดีใจและตัดพ้อ

เห็นแวตานั้นแล้วความสงสารและความผูกพันทางสายเลือดที่เยี่ยชุกฝืนลบออกจากจิตใจไปนานหลายปีจู่ๆ ก็ผุดขึ้น ฝ่ามือจึงเบนไปตกลงบนโต๊ะหนังสือข้างหน้าต่างแทน

มันถอนใจตั้งเฮือกอย่างอัศจรรย์ปัญญา รู้สึกเสียใจและละอายใจต่อนิกายเฮ่าเทียน

ฝ่ามือเมื่อครู่ถูกรั้งพลังกลับช่วงวินาทีสุดท้ายจึงดูเหมือนไร้พิษสงแต่ในความเป็นจริงยังคงแผ่พลังมานที่นำแตกตื่นสะท้อนใจของยอดคนด่านรัฐชะตาเอาไว้

พร้อมๆ กับเสียงถอนใจ ผิวโต๊ะพลังปรากฏรอยแตกขึ้นมากมาย รอยแตกเหล่านี้ค่อยๆ ลามไปยังขาโต๊ะ พื้นห้อง กำแพง สุดท้ายไปถึงเสาคาน

เพียงชั่วอึดใจเสียงเปรี๊ยะๆ ก็ดังขึ้นติดต่อกัน โต๊ะตัวนั้นพลัน

หักשבันกลายเป็นเศษไม้ร่วงหล่นลงพื้นไปก่อน ตามมาด้วยขาโต๊ะที่แตกหักออกเป็นไม้ซีกเล็กๆ พื้นหินที่ร้าวลึกดั่งพื้นดินแตกกระแหงมาเป็นเวลาหลายปี ดินที่ฉาบอยู่บนกำแพงกะเทาะร่วงกราว กระดาษตรงช่องหน้าต่างขาดกระจุก เศาคานโคโนเอนไปมาก่อนหักออกเป็นท่อนๆ

ครั้น! ในที่สุดห้องของเยี่ยซู่ซึ่งตั้งอยู่ในบริเวณที่เงียบสงบที่สุดของอารามแห่งนี้ก็พังราบเป็นหน้ากลอง ฝุ่นดินฟุ้งกระจายไปทั่ว ทว่ารอยแตกยังไม่หยุดลง ยังคงลามไปยังสิ่งปลูกสร้างอื่นๆ อีก

ไม่นานสิ่งปลูกสร้างภายในอารามก็ค่อยๆ ถล่มลงทีละส่วนๆ ยิ่งดีที่รอยแตกมีความแปลกพิสดาร พวกมันตัดเฉียงแฉ่นไม้ อิฐ และก้อนหินจนเป็นชิ้นเล็กจิ๋ว ทำให้คนที่อยู่ข้างในไม่ถูกของหนักหล่นทับจนเกิดอันตรายแต่อย่างใด

อากาศภายในอารามที่เดิมทีสดชื่นเพราะฝนเพิ่งหยุดตก บัดนี้กลับมีแต่ฝุ่นฟุ้งตลบ นักพรตผอมและพรตน้อยอีกสองคนคลานขึ้นมาจากกองซากปรักหักพัง เนื้อตัวชะมุกชะมอมเต็มไปด้วยเศษอิฐเศษไม้ พวกมันใช้แขนเสื้อปิดจมูกไอแค่ว่า จนหน้าดำหน้าแดง ดูแล้วน่าอเนจอนาถยิ่ง

เยี่ยซู่เองก็ยืนอยู่ท่ามกลางกองฝุ่นเศษไม้ ทว่าตัวมันกลับสะอาดสะอ้าน ไม่มีฝุ่นธุลีเกาะแม้แต่นิดเดียว

ยามเต็มใจปีนบันไดขึ้นไปแกะกระเบื้องซ่อมหลังคา เนื้อตัวมันสามารถเปียกฝนและเลอะเทอะไปด้วยคราบโคลน แต่หากไม่เต็มใจต่อให้ฝนตกลงมาจนพื้นเต็มไปด้วยโคลนเลนก็อย่าหวังว่าจะมาแปดเปื้อนชายเสื้อของมันได้

"อย่าบีบให้ข้าต้องฆ่าเจ้า หากยังขืนยืนอยู่ตรงหน้าข้าด้วยท่าที่ดูอึ้งไม่สำนึกผิดอีก ข้าจะฟาดเจ้าให้ตายจริงๆ"

เยี่ยหองอวี้ใช้ดินน้ำตาที่ผสมกับฝุ่นดินจนเป็นคราบบนใบหน้าทั้ง
"สักวันข้าจะต้องแข็งแกร่งกว่าพี่ให้ได้ ถึงตอนนั้นข้าจะชิงเอา
ทุกสิ่งทุกอย่างที่ควรเป็นของพี่กลับมา แล้วมายืนอยู่ตรงหน้าพี่อีกครั้ง"

พูดจบก็หันกายเดินออกจากอารามไป

เยี่ยชูเจี๋ยบังน มองตามร่างนางจนหายลับไปจากสายตา

"สวรรค์! เกิดอะไรขึ้นกันนี่!"

นักพรตผอมร้องอุทานพลางตีอกชกหัวอย่างเจ็บปวดใจขณะ
มองซากปรักหักพังตรงหน้า มันนึกถึงความเหนื่อยยากลำบากที่ท่วมเท
ลงไปกับภาพที่ตัวเองต้องเที่ยวขอเรียไรเงินบริจาคจากชาวบ้านมา
สร้างและซ่อมแซมอารามหลังนี้ตลอดช่วงเวลาหลายสิบปีที่ผ่านมา
แล้วเนื้อตัวก็สิ้นสะท้าน ร่างโงเงนแทบล้มลง

เยี่ยชูชมวดคิ้วหันไปกล่าวกับมัน

"ข้าจะออกเงินสร้างอารามใหม่ให้เจ้าเอง"

"นี่ไม่เกี่ยวกับเรื่องเงินๆ ทองๆ!"

นักพรตผอมตะโกนอย่างขุ่นแค้น มือกุมอกตัวเองไว้แน่น หัวใจ
คล้ายถูกคนตอยตี รู้สึกเจ็บปวดเจียนตาย มันโอดครวญเสียงแหบแห้ง

"อิฐทุกก้อนไม้ทุกท่อนในอารามนี้ล้วนเป็นข้าซื้อหามาด้วยตัวเอง
ข้ารู้ตำแหน่งของพวกมันทั้งหมด แต่ตอนนี้...ตอนนี้ไม่เหลืออะไร
อีกแล้ว ข้าลืมไปหมดสิ้นแล้วว่าพวกมันควรอยู่ตรงที่ใดบ้าง พวกมัน
คือชีวิตจิตใจของข้า! ไม่ใช่สิ่งที่เงินทองจะสามารถซื้อหากลับมาได้!"

เยี่ยชูมองกองอิฐกองไม้บนพื้น เจียบไปครู่หนึ่งก่อนกล่าวว่า

"เจ้าพูดได้ถูกต้อง อิฐกับไม้ที่ซื้อมาใหม่ย่อมสร้างได้แค่อาราม
หลังใหม่ ของที่ถูกทำลายไปแล้วล้วนเอากลับคืนมาไม่ได้ ในโลกนี้
ไม่เคยมีการฟื้นคืนชีพ มีแต่การเกิดใหม่เท่านั้น"

พูดจบมันก็ยื่นตะลิ่งตัวแข็งที่อ

มีรู้ว่าเป็นเพราะเหตุใด อารามเล็กๆ ซึ่งกลายเป็นซากปรักหักพังไปแล้วหลังนี้จึงสามารถทำให้จิตใจมันสิ้นไหวได้ มันรู้แต่เพียงว่านับตั้งแต่ออกสัญจรไปทั่วปฐพี ฝ่าด่านเป็นตายสำเร็จ ด่านฉนวนของมันแม้ผสานเข้ากับธรรมชาติได้อย่างกลมกลืน แต่ก็หยุดนิ่งอยู่กับที่ไม่มีความก้าวหน้าแม้แต่น้อย ทว่าหลังเกิดการสิ้นไหวไปเมื่อครู่ที่เคยปักหลักนิ่งไม่ขยับก็เริ่มเขยื้อนคล้ายจะทะยานไปข้างหน้าอีกครั้ง

นักพรตผอมไหนเลยจะล่วงรู้ถึงสภาพจิตใจของเยี่ยงูในขณะนี้ มันแค่ได้ยินเสียงดังเฮอะก่อนเดินเข็ดน้ำตาพาพรตน้อยไปเรือเศษไม้เศษอิฐออกหวังว่าจะเก็บอะไรที่ยังพอใช้ประโยชน์ได้กลับมาบ้าง

เสียงอารามถล่มลงมาดังไปไกล ชาวบ้านแถบนั้นวิ่งกรูกันออกมาดูด้วยความตกใจ พอเห็นสภาพอันน่าอเนจอนาถของตัวอารามก็หันหน้าเข้าปรึกษากัน จากนั้นค่อยเดินกลับบ้านไปหยิบเครื่องมือไม้เครื่องมือออกมาช่วยกันคนละไม้คนละมือ อันที่จริงบ้านของพวกเขามันก็พึ่งเสียหายจากฝนที่ตกกระหน่ำ แต่พอเห็นนักพรตผอมทั้งชราทั้งร่างกายอ่อนแอ อีกทั้งพรตน้อยทั้งสองก็ยังเป็นเด็ก ร่างกายผอมแห้งไม่มีพละกำลัง จะให้ซ่อมแซมกันเองคงเป็นไปได้ยาก จึงมีอาจนึ่งดูตายเป็นกังวลอยู่แต่ปัญหาของตัวเองอีก

ด้วยเหตุนี้อารามที่เมื่อครู่ยังมีแต่เศษซากทับถมไร้ซึ่งความหวังใดๆ บัดนี้จึงมีแต่ผู้คนพลุกพล่านวุ่นวายเต็มไปหมด แม้จะไม่สามารถสร้างอารามให้เสร็จได้ภายในระยะเวลาอันสั้น แต่เสียงฮูฮ่าๆ ช่วยกันออกแรงและเสียงหัวเราะพูดคุยให้กำลังใจกันระหว่างทำงานก็เป็นนิมิตหมายที่ดีว่าอีกไม่นานอารามเล็กๆ หลังนี้ก็จะสามารถกลับคืนสู่สภาพเดิม

นักพรตผอมเซ็ดน้ำตาที่ไหลอาบแก้มเหยียวย่น สองมือคารวะ
ขอคุณไปรอบด้านด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยยิ้มซาบซึ้งใจ

ใกล้พลบค่ำเยี่ยชูตื้นขึ้นจากภวังค์ มั่นมองคู่มือไม้ที่กำลังงวน
อยู่กับงานและใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยยิ้มของบรรดาชาวบ้านเหล่านั้น
แล้วขบคิดถึงคำพูดที่นักพรตผอมเคยกล่าวเอาไว้

นักพรตผอมเดินเข้ามา นึกอยากก่นด่ามันที่เอาแต่ยื่นเฉยราวกับ
เป็นท่อนไม้ แต่เพราะความเกรงกลัวที่ยังมีอยู่ในใจจึงได้แต่ถลึงตาใส่
ทว่าพริบตานี้่นักพรตผอมก็นึกถึงคำพูดของเยี่ยชูเมื่อครู่นี้ขึ้นมาได้
จึงรีบถูมือถามด้วยความตื่นเต้น

"จ่ายออมออกเงินจริงๆ หรือ"

เยี่ยชูพยักหน้า น้ำเสียงหนักแน่นจริงจัง

"หากเจ้าต้องการ แม้แต่วิหารเทพซำก็สามารถสร้างให้เจ้าได้"

บนเขาหลังสถานศึกษา

ศิษย์พี่รองฟังเสียงครื้นครั่นราวกับเสียงฟ้าคำรนของน้ำตก
ตรงหน้าพลาถมองละอองน้ำที่สาดกระเซ็นไปทั่วบริเวณ มิทราบ
ผ่านไปนานเท่าใดจึงเปรยกับศิษย์พี่ใหญ่

"ได้ยินว่าอารามที่มันอาศัยอยู่พังลงมา"

ศิษย์พี่ใหญ่ถอนใจดังเฮือก

"นี่เป็นจังหวะและโอกาสของมัน อย่าไปอิจฉาเลย"

ศิษย์พี่รองเลิกคิ้วสูง

"ไปฆ่าต้องอิจฉามัน"

เมืองฉางอัน ริมทะเลสาบเยียนหมิง

บนโต๊ะอาหารมีโถดินขนาดใหญ่ที่ใส่ต้มเครื่องในแพะวางไว้
ใบหนึ่ง น้ำแกงสีชาวดั่งนมสด ผักชีที่โรยหน้าพอถูกความร้อนของ
น้ำแกงก็ส่งกลิ่นหอมตลบอบอวลไปทั้งห้อง

หญิงเขวียใช้ปลายตะเกียบบีบี่เต้าหู้ยี้ในจานให้ละขณะรอซังซัง
ทุบกระเทียมมาให้ละเอียด เจ้าดำที่อยู่ในลานบ้านยื่นมองมาจากหน้า
ประตู นัยน์ต้ามันยามนี้เบิกกว้าง รูจุมูกบานกลมเขตร้อน มีทราบ
เป็นเพราะอยากรู้ อยากเห็นหรือเพราะตะกละอยากกินกันแน่

"บายวันนี้ آرامที่เยี่ยชู่พำนักอยู่ถล่มลงมา"

หญิงเขวียพูดแล้วก็ต้องหัวเราะขึ้นมามากอย่างกลั้นไม่อยู่ ก่อนบอก
อีกว่า

"ตามที่ได้ยินมา...ศิษย์พี่รองพอรู้เรื่องก็ไปยืนอยู่หน้าน้ำตกนาน
ครึ่งค่อนวัน สุดท้ายเดินกลับไปพึ่งเรือนของตัวเองบ้าง"

ซังซังเคยไปเรือนน้อยอันแสนสงบน่าอยู่ของศิษย์พี่รองมาก่อน
พอนึกถึงว่าที่นั่นบัดนี้ได้กลายเป็นซากปรักหักพังไปแล้วก็อดรู้สึก
เสียดายมิได้ ต้องถามด้วยความงุนงง

"เซี่ยนเชิงรองพังบ้านตัวเองทำไม"

หญิงเขวียส่ายหน้า

"ใครจะรู้ว่าศิษย์พี่รองกับเยี่ยชู่คิดอะไรอยู่ ข้ารู้แต่ว่าคนที่
ด้านฉานสูงมักสติไม่ค่อยดี อ้อ ได้ยินจากศิษย์พี่คนอื่นๆ ว่าตอน
อารามถล่มลงมาเยี่ยชู่คล้ายจะรู้แจ้งในอะไรบางอย่าง ที่ศิษย์พี่รอง
พึ่งเรือนตัวเองก็น่าจะเป็นเพราะอยากรู้แจ้งในอะไรบางอย่างด้วย
กรรมัง"

แม้ตอนนี้ซังซังจะเริ่มฝึกฉานอย่างจริงจัง แต่ก็ยังไม่มีปัญญา
จะเข้าใจความคิดของยอดคนด้านรู้ชะตาเหล่านั้น นางคิดในใจ

นายน้อยพูดถูก คนพวกนี้สติฟั่นเฟือนไปแล้วจริงๆ

กว่าเยี่ยงหองวีจะกลับมา เนื้อแพะกับเครื่องในก็ถูกคืบกินหมดแล้ว เหลือน้ำจิ้มกับเต้าหู้ยี้ติดกันถ้วยอยู่เล็กน้อยเท่านั้น ชังชังเดินไปเก็บผ้า ภายในห้องจึงเหลือหนึ่งเชวี่ยนั่งอยู่คนเดียว

หนึ่งเชวี่ยเห็นเยี่ยงหองวีเดินเข้าประตูมาก็ถาม

"ทำไมถึงกลับมาเย็นมีदनัก ในเมื่อเจ้าไม่จ่ายค่าเช่าบ้านก็สมควรช่วยงานในบ้านบ้างสิ"

เยี่ยงหองวีมองเศษน้ำแกงที่เหลืออยู่บนโต๊ะก่อนขมวดคิ้วตอบ

"เจ้ามีทั้งพ่อบ้านและสาวใช้ไม่ใช่หรือ"

หนึ่งเชวี่ยหัวเราะฮิสระ กล่าวตอบ

"แต่จะสุขสำราญเหมือนได้ผู้มงายยุทธ์มาล้างจานยกน้ำให้หรือ จ้าวบัลลังก์แสงสว่างก็เคยมาเก็บกวาดล้างจานอยู่ในร้านของข้า ฉะนั้นเจ้าเรียนรู้เรื่องพวกนี้ไว้ก็ไม่เสียหลาย เพราะต่อไปนี่จะเป็น ธรรมเนียมปฏิบัติของอาศรมเทพแห่งซีหลิงที่จะต้องถ่ายทอดกัน ไปเรื่อยๆ จากรุ่นสู่รุ่น และยิ่งจะกลายเป็นเกียรติประวัติอันดีงาม ให้แก่สกุลหนึ่งของข้าอีกด้วย"

เยี่ยงหองวีนั่งลงไม่พูดไม่จา ดูจากสีหน้าก็รู้ว่าอารมณ์ไม่ดีนัก

แต่หนึ่งเชวี่ยไม่คิดจะสงบปากสงบคำ ยังคงกล่าวต่อ

"จะว่าไปข้ายังเข้าใจว่าพี่ชายเจ้าอย่างน้อยก็คงจะรั้งตัวเจ้าไว้ กินข้าวด้วยสักมื้อ"

เยี่ยงหองวีปรายตามองมันอย่างน่ากลัว กล่าวเสียงเย็น

"เจ้าคิดว่าจะใช้ชีวิตอย่างสบายใจเฉิบอยู่ในฉางอันแบบนี้ไปได้ อีกนานหรือ"

หนึ่งเชวี่ยตอบยิ้มๆ

"ข้าเป็นชาวดัง ข้ายังมีฐานะเป็นถึงศิษย์ชั้นสองของสถานศึกษา ข้านี้ก็ไม่ออกจริงๆ ว่าใครจะโง่ถึงขั้นมารบกวนการใช้ชีวิตอย่างสุข สัราญใจของข้า"

"เจ้าลืมนฐานะตัวเองที่เป็นบุตรของหมิงหวังไปแล้วรี"

เยี่ยหงอวิถามเสียงเยาะๆ

หมิงเซวียตะลึงลาน เมื่อหลายวันก่อนเยี่ยหงอวิเคยพูดโพล่ง ออกมาว่ามันเข้าสู่เวทีแห่งมาร บัดนี้ยังมาเอ่ยจาอันน่ากลัวเยี่ยงนี้อีก

"ข้าไม่รู้เจ้ากำลังพูดถึงเรื่องอะไร"

"หากเจ้าคือบุตรชายของอดีตแม่ทัพเซวียนเวยจริงดังที่กำลัง เล่าลือกัน เช่นนั้นเจ้าก็คือเงาดำที่จ้าวบัลลังก์แสงสว่างมองเห็น บางคน อาจจะลืมนเรื่องนี้ไปแล้ว แต่ข้าไม่เคยลืม"

"เจ้าเชื่อเรื่องนี้อย่างนั้นรี"

หมิงเซวียจ้องตาดนางถามอย่างคาดคั้น

เยี่ยหงอวิขบคิดอยู่ครู่หนึ่งก็ส่ายหน้า

สีหน้าเคร่งเครียดของหมิงเซวียค่อยคลายลง

"ทำไมเล่า"

เยี่ยหงอวิยกไหล่

"ลัษฐาตญาณ"

หมิงเซวียยกนิ้วหัวแม่มือให้ กล่าวชมจากใจจริง

"ลัษฐาตญาณของเจ้าดีเยี่ยม มาๆๆ ก็นัดมเครื่องในแพะก่อน ข้าเหลือไว้ให้อยู่ในครัว"

เยี่ยหงอวิมิได้ยิ้ม จ้องตามันเขม็ง

"ข้าไม่เชื่อมิได้หมายความว่าอาศรมเทพจะไม่เชื่อ พี่ชายข้าบอก ที่มาฆางอันก็เพื่อต้องการมาดูให้แน่ใจว่าเรื่องที่ชยาโหวจะกลับไป

ใช้ชีวิตในบั้นปลายอย่างสงบจะราบรื่นไม่มีอุปสรรค แต่ข้าคิดว่า
ความจริงแล้วที่ข้าต้องการมาดูแลเจ้าต่างหาก"

หญิงเซวียส่ายหน้า

"เท่าที่ข้าได้ยินมา รวมถึงที่ซังซังรู้มาจากเวยกวงหมิง ตอนนั้น
อาศรมเทพเป็นฝ่ายยุติเรื่องนี้เอง อีกทั้งยังจับเวยกวงหมิงขังไว้นาน
กว่าสิบปี แสดงว่านิกายเส้าเทียนก็ไม่เชื่อเรื่องบุตรหมิงหวังในตำนาน
เช่นกัน"

"อาศรมเทพไม่เชื่อ มิได้หมายความว่านิกายพุทธจะไม่เชื่อ"

เยี่ยหงอวีเปิดประเด็นขึ้นมาอีก

หญิงเซวียนึกถึงหลวงจีนสองรูปที่มันพบบนกลางถนนในเช้า
วันนั้น รวมทั้งคำสนทนาน่าหลุมศพกับหน้าพระพุทธรูปศิลาในโลก
แห่งจิตวิญญาณ ก็เสียบั้นไปครู่หนึ่ง

"อย่าพูดถึงเรื่องน่าเบื่อพวกนี้เลย มาๆ กินต้มเครื่องในแพะก่อน
ของแบบนี้ต้องกินตอนร้อนๆ ถึงจะอร่อย"

มันเปลี่ยนเรื่อง ใบหน้าเปื้อนไปด้วยรอยยิ้ม

เยี่ยหงอวีนิ้วหน้า

"ยังไม่ถึงเทศกาลตงจื้อ* จะมากินต้มเครื่องในแพะอะไรกันตอนนี้"

"ใครบอกว่าจะต้องกินต้มเครื่องในแพะในวันตงจื้อเท่านั้น อีกอย่าง
ใครบอกว่าในเทศกาลตงจื้อจะต้องกินเฉพาะต้มเครื่องในแพะ ใครบอก
ว่าหอกที่ไม่มีหัวหอกแทงคนไม่ตาย**"

* เทศกาลตงจื้อเป็นหนึ่งในสี่ฤดูกาลของจีน ซึ่งตรงกับวันเหย้าของชาวอินเดีย เป็นวันที่กลางวัน
สั้นที่สุด กลางคืนยาวที่สุด โดยประมาณจะตรงกับวันที่ 22 ธันวาคมของทุกปี แต่ปีที่มีอธิกมาสจะตรงกับ
วันที่ 21 ธันวาคม ชาวจีนให้ความสำคัญกับเทศกาลนี้ไม่แพ้วันตรุษจีน เพราะถือเสมือนเทศกาลสิ้นปี
คนไทยคุ้นเคยกับชื่อคือเทศกาลไหว้ขมบัวลอย

** ใครบอกว่าไม่มีหัวหอกแทงคนไม่ตาย คำพูดนี้มาจากหนังสือ 'ถึงไปหูใหญ่ไม่ต้องประกาศ
(唐伯虎点秋香)'

ประโยคหลังของหนังสือพิงดูแปลกหูอยู่บ้าง อย่างน้อยก็สำหรับ
เยี่ยหงอวี ในนั้นแฝงความหมายบางอย่างเอาไว้ซึ่งมีเพียงมันเท่านั้น
ที่เข้าใจ

มันกล่าวต่อว่า

"ไม่แน่ว่าพอถึงวันตงจื้อ ข้าอาจจะไม่ว่างก็ได้"

เยี่ยหงอวีแม้ถูกบีบให้ต้องลงจากเขาเถาซาน แต่ในฐานะที่เคยเป็น
หัวหน้าใหญ่หน่วยพิพากษา นางยังคงมีหูดตาของตัวเองอยู่ในเมือง
ฉางอันมากมาย ดังนั้นพอได้ยินคำพูดประโยคนี้ของมัน คิ้วก็ขมวด
เป็นปม ดวงตาฉายแววสงสัยก่อนเปลี่ยนเป็นแตกตื่น

เพราะวันตงจื้อก็คือวันที่ชยาโหวจะกลับบ้านเกิดพร้อมกับ
เกียรติยศอันสูงสุด!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)